

Arrest

**nr. 340 031 van 23 januari 2026
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BRUEL
Wouwerstraat 1
2300 TURNHOUT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 3 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 30 juni 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BRUEL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 oktober 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 29 november 2016 wordt de verzoekende partij de status van staatloze toegekend bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne.

1.3. Op 27 maart 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel *9bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 25 augustus 2017 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad bevestigt voormelde beslissing bij arrest nr. 203 594 van 7 mei 2018.

1.5. Op 30 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. De Raad verwerpt voormeld beroep bij arrest nr. 216 458 van 7 februari 2019.

1.6. Op 4 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in 1.3. onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Op 5 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.8. Op 20 juni 2018 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.9. Op 18 oktober 2018 neemt het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek vermeld in punt 1.8. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 220 702 van 3 mei 2019 verwerpt de Raad het beroep.

1.10. Op 3 juni 2019 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.11. Op 5 december 2019 neemt het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek vermeld in punt 1.10.

1.12. Op 3 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Op 7 september 2020 wordt dit bevel herbevestigd.

1.13. Op 26 november 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in bij de Nederlandse autoriteiten. Op 7 januari 2021 richten de Nederlandse autoriteiten een terugnameverzoek aan België. Op 11 januari 2021 verklaart België zich verantwoordelijk voor het verzoek om internationale bescherming. Op 26 juni 2021 wordt de verzoekende partij overgedragen aan België.

1.14. Op 30 juni 2021 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.15. Op 2 augustus 2021 neemt het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek vermeld in punt 1.14.

1.16. Op 24 november 2021 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.17. Op 19 februari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.16. onontvankelijk wordt verklaard alsook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.18. Op 18 april 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.19. Op 7 mei 2024 dient de verzoekende partij een vijfde verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.20. Op 29 juli 2024 neemt het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek vermeld in punt 1.19.

1.21. Op 12 september 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

1.22. Op 30 juni 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Regio Turnhout op 30/06/2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

naam: R. (...)

voornaam: M.I.M. (...)

geboortedatum: (...) 1992

geboorteplaats: A. (...)

nationaliteit: Jordanië

In voorkomend geval, alias:

R.,M. (...) °(...)1992, nationaliteit: Statenloos

R.,M. (...) °(...)1992, nationaliteit: onbepaald

R.,M. (...) °(...)1992, nationaliteit: Paslestina

M.I.M.R (...) °(...)1992, nationaliteit: onbepaald

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*
- 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Op 29/06/2023 werd betrokkene door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 5 jaar voor de verkoop van verdovende middelen.

Volgens het administratief dossier werd betrokkene de voorbije jaren daarnaast nog herhaaldelijk en voor verschillende andere feiten betrapt op inbreuken op de openbare orde:

2024: PZ Regio Turnhout: sluikwerk / zwartwerk

2023: PZ Kempen: drugs: in- en uitvoer; PZ Antwerpen: drugs verkopen

2021: PZ Arro leper: diefstal

2020: PZ Polder (2x): diefstal; PZ Arro leper: diefstal; PZ Regio Turnhout: diefstal

2019: PZ Brussel Hoofdstad Elsene: diefstal; PZ Brussel West: diefstal

2018: DAC – SPC: weerspanningheid 2017: PZ Regio Turnhout: diefstal

Bovendien heeft betrokkene geruime tijd zijn ware identiteit verborgen gehouden voor de Belgische autoriteiten, daar betrokkene pas bij zijn derde verzoek (van in totaal 5, cf infra) tot internationale bescherming (op 03/06/2019) zijn paspoort van Jordanië toonde. Ondertussen had de Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne, hem op 08/03/2017 het statuut van Statenloze toegekend.

Gezien het winstgevend, bedrieglijk en soms gewelddadige karakter van deze feiten en de maatschappelijke impact ervan, net als de vastgestelde recidiviteit, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart aan de politie van PZ Regio Turnhout dat hij in december 2015 België binnenkwam. Volgens het administratieve dossier van betrokkene diende hij op 12/10/2015 een eerste verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Het CGVS weigerde betrokkene het statuut van vluchteling en subsidiair beschermde toe te kennen in zijn beslissing van 25/08/2017. Deze beslissing werd op 07/05/2018 in beroep bevestigd door de RVV. Het daaropvolgende cassatieberoep werd verworpen door de Raad van State. Een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) werd aan betrokkene via aangetekend schrijven van 11/06/2018 te kennis gegeven.

Op 27/03/2017 diende betrokkene eveneens een humanitaire verblijfsaanvraag op basis van artikel 9 van de Vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd door de DVZ geweigerd op 04/06/2018 en aan betrokkene betekend op 13/06/2018.

Betrokkene diende een tweede verzoek tot internationale bescherming in op 28/06/2018. Ook deze werd geweigerd door het CGVS dd. 18/10/2018 en het beroep werd verworpen op 03/05/2019 door de RVV. Een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 6 dagen werd aan betrokkene via aangetekend schrijven van 24/03/2021 te kennis gegeven.

Betrokkene diende vervolgens op 03/06/2019 een derde verzoek tot internationale bescherming in, moment waarop hij zijn Jordaans paspoort, dat hij bij zijn vorige verblijfsaanvragen achter had gehouden, voor het eerst toonde. Op 09/12/2019 verklaarde het CGVS zijn verzoek onontvankelijk.

Betrokkene ging vervolgens naar Nederland en diende daar een verzoek tot internationale bescherming in, maar kreeg daar ook een negatieve beslissing. Betrokkene keerde dan terug naar België en diende alhier op 30/06/2021 een vierde verzoek tot internationale bescherming in. Dit verzoek werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard op 02/08/2021.

Op 14/10/2022 diende betrokkene voor de 2de maal een aanvraag tot verblijf om humanitaire redenen (9bis) in. Deze aanvraag werd door de DVZ op 14/02/2024 niet-ontvankelijk verklaard en deze beslissing werd betrokkene betekend op 01/03/2024.

Op 18/04/2024 wordt betrokkene geïntercepteerd door de politie van PZ Regio Turnhout en wordt zijn illegaliteit vastgesteld, waarbij betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 0 dagen betekend krijgt.

Op 07/05/2024 dient betrokkene een vijfde verzoek tot internationale bescherming in, dat door het CGVS verworpen wordt op 29/07/2024. Deze beslissing wordt aan betrokkene op 31/07/2024 te kennis gegeven. Een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) geldig 6 dagen wordt aan betrokkene te kennis gegeven via een aangetekend schrijven van 17/09/2024.

Betrokkene verklaart aan de PZ Regio Turnhout op 30/06/2025 dat hij geen minderjarige kinderen en familie in het Rijk heeft, en dat hij niet lijdt aan een medische aandoening. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Zoals hierboven reeds beschreven, heeft betrokkene geruime tijd zijn ware identiteit verborgen gehouden voor de Belgische autoriteiten, daar hij pas bij zijn derde verzoek tot internationale bescherming dd. 03/06/2019 zijn paspoort van Jordanië toonde. Ondertussen had de Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne, hem op 08/03/2017 het statuut van Statenloze toegekend.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de 4 bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op respectievelijk 11/06/2018, 24/03/2021, 18/04/2024 en 17/09/2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Openbare orde:

Op 29/06/2023 werd betrokkene door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 5 jaar voor de verkoop van verdovende middelen.

Volgens het administratief dossier werd betrokkene de voorbije jaren daarnaast nog herhaaldelijk en voor verschillende andere feiten betrapt op inbreuken op de openbare orde:

2024: PZ Regio Turnhout: sluikwerk / zwartwerk

2023: PZ Kempen: drugs: in- en uitvoer; PZ Antwerpen: drugs verkopen

2021: PZ Arro Ieper: diefstal

2020: PZ Polder (2x): diefstal; PZ Arro Ieper: diefstal; PZ Regio Turnhout: diefstal

2019: PZ Brussel Hoofdstad Elsene: diefstal; PZ Brussel West: diefstal

2018: DAC – SPC: weerspanningheid

2017: PZ Regio Turnhout: diefstal

Gezien het winstgevend, bedrieglijk en soms gewelddadige karakter van deze feiten en de maatschappelijke impact ervan, net als de vastgestelde recidiviteit, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij in België wil blijven omdat het een goed land is en hij niets heeft in Jordanië, zijn land van herkomst. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn 5 verzoeken om internationale bescherming zoals vermeld in de motivatie van Artikel 7, alinea 1 in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet

aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)"

1.23. Op 30 juni 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod.

1.24. De verzoekende partij tekent hoger beroep aan bij de Raadkamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, Afdeling Turnhout tegen de maatregel tot vrijheidsberoving vervat in de beslissing vermeld in punt 1.22.

1.25. Op 23 september 2025 verklaart de Raadkamer het verzoek vermeld in punt 1.24. ontvankelijk en gegrond en beveelt de onmiddellijke vrijlating van de verzoekende partij.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”*

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

“Verzoeker kwam naar België in 2015 en diende een aanvraag in tot internationale bescherming dewelke evenwel negatief werd beoordeeld.

Bij vonnis dd. 8.03.2017 werd verzoeker erkend als staatsloze en terecht.

Het latere bezit van een zogenaamd paspoort van Jordanië wordt geheel foutief beoordeeld nu dit document geen nationaliteit aan verzoeker verleent. Verzoeker heeft geen nationaliteit en is zodoende terecht erkend staatsloze.

Gelet op zijn erkenning als staatsloze en de inhoud van zijn aanvraag tot internationale bescherming, blijkt zijn risico in geval van verwijdering van het grondgebied.

Een terugzending -hetgeen dan naar Jordanië zou moeten zijn?- heeft onmenselijke behandelingen tot gevolg.

Verzoeker zal bovendien gelet op het gebrek aan nationaliteit geen enkele rechten openen.

Verzoeker zal een nieuwe aanvraag tot internationale bescherming indienen alsook een aanvraag tot verblijfsrecht als staatsloze.

Verzoeker meent dat een verwijdering van het grondgebied in elke mogelijk hypothese evenwel een schending uitmaakt van art. 3 EVRM en in strijd is met zijn positie van erkenning als staatsloze.

Aangaande de openbare orde, de weerhouden veroordeling betreft een gevangenisstraf met uitstel en is zodoende niet zodanig ernstig dat de openbare orde opweegt tegen het risico van verzoeker. De overige aangehaalde feiten zijn immers puur administratief zonder effectieve veroordeling."

4.2. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen motieven in de bestreden beslissing betreffende de openbare orde, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3. De verzoekende partij betoogt dat de weerhouden veroordeling een gevangenisstraf betreft met uitstel en zodoende niet zodanig ernstig is dat de openbare orde opweegt tegen het risico voor haar, dat de overige aangehaalde feiten immers puur administratief zijn zonder een effectieve veroordeling.

4.4. *In casu* wordt de verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf."

Het bestreden bevel steunt aldus op drie motieven die elk afzonderlijk het bevel kunnen schragen. De gemachtigde verwijst naar artikel 7, eerste lid, ten eerste, ten derde en ten dertiende die respectievelijk steunen op het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf. Eén motief volstaat om deze beslissing te onderbouwen, zodat het loutere feit dat een tweede motief betreffende de openbare orde niet deugdelijk is op zich niet tot de vernietiging van deze beslissing kan leiden.

De verzoekende partij levert kritiek op de openbare orde-overwegingen in de bestreden beslissing.

Daargelaten de vraag of de verwerende partij *in casu* in alle redelijkheid en op grond van de in de bestreden beslissing opgenomen gegevens kon stellen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en aldus toepassing kon maken van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing ook verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten alsook dat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf. Deze

motieven worden door de verzoekende partij niet betwist en volstaan elk op zich reeds om de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te schragen, zodat de kritiek van de verzoekende partij slechts kritiek op een overtollig motief betreft en op zich geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Dezelfde redenering is van toepassing bij de motivering waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. In het bestreden bevel wordt dit immers verantwoord doordat er enerzijds een risico op onderduiken bestaat (zoals bedoeld in artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet) en de verzoekende partij anderzijds een bedreiging is voor de openbare orde (zoals bepaald in artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet). Daar de verzoekende partij geenszins de argumentatie over het risico op onderduiken weerlegt, is haar kritiek op het feit dat de verwerende partij van mening is dat zij een gevaar is voor de openbare orde niet dienstig. Het is immers gericht tegen een overtollig motief.

4.5. Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad wijst op wat volgt met betrekking tot de kritiek van de verzoekende partij op de openbare orde-overwegingen.

De rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) met betrekking tot het begrip “openbare orde” in het kader van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) is *in casu* relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C- 554/13. Het Hof beklemtoont dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Het Hof geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van dit arrest stelt het Hof dat: *“Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).”* Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Aldus blijkt dat een overtreding van een strafbepaling weliswaar in strijd is met de openbare orde maar dit niet betekent dat elke overtreding automatisch ook een gevaar voor de openbare orde oplevert. Hieruit volgt dat bij gevaar voor de openbare orde ‘naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast’.

In casu leidt de verwerende partij het bestaan van een bedreiging voor de openbare orde af uit het gegeven dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor zij op 29 juni 2023 door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 5 jaar voor verkoop van verdovende middelen en uit het gegeven dat zij de voorbije jaren daarnaast nog herhaaldelijk en voor verschillende andere feiten betrapt werd op inbreuken op de openbare orde en dit in 2017 op diefstal, in 2018 op weerspanningheid, in 2019 tweemaal op diefstal, in 2020 viermaal op diefstal, in 2021 op diefstal, in 2023 op het in- en uitvoeren van drugs alsook op het verkopen van drugs en in 2024 op sluikwerk/zwartwerk. Ook wijst de verwerende partij

erop dat de verzoekende partij geruime tijd haar ware identiteit verborgen hield voor de Belgische autoriteiten daar zij pas bij haar derde verzoek om internationale bescherming op 3 juni 2019 haar paspoort van Jordanië toonde. De verwerende partij oordeelt dat gezien het winstgevend, bedrieglijk en soms gewelddadig karakter van de feiten en de maatschappelijke impact ervan evenals de vastgestelde recidiviteit, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betreffende de kritiek van de verzoekende partij, wijst de Raad erop dat uit het loutere feit dat de weerhouden veroordeling een gevangenisstraf betreft met uitstel – een element dat overigens uitdrukkelijk wordt vermeld door de verwerende partij in de bestreden beslissing – niet kan blijken dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Immers betwist de verzoekende partij geenszins dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan het verkopen van verdovende middelen, noch dat zij hiervoor veroordeeld werd. Bovendien heeft de verwerende partij haar oordeel dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden niet enkel gebaseerd op het plegen van feiten van het verkopen van verdovende middelen waarvoor de verzoekende partij op 29 juni 2023 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel van 5 jaar, doch ook op het herhaaldelijk plegen van verschillende andere inbreuken op de openbare orde. Door louter te betogen dat de andere feiten puur administratief zijn zonder een effectieve veroordeling toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij deze feiten niet mocht meenemen in haar beoordeling of de verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden, noch dat omwille van het feit dat de feiten (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden. De gemachtigde kan immers in het raam van zijn eigen bevoegdheden rekening houden met de inlichtingen waarover hij beschikt en zo tot het besluit komen dat de aanwezigheid van de verzoekende partij in het Rijk een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Het is de gemachtigde toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een definitieve strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531) of die zelfs door het parket geseponeerd werden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de bedreiging die zij vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving niet voldoende ernstig is om de overwegingen van openbare orde te laten doorwegen op het 'risico' dat de bestreden beslissing meebrengt voor haar. Hierbij wenst de Raad nog op te merken dat de verzoekende partij geenszins dit 'risico' verder verduidelijkt.

4.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr.

105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

4.8. De verzoekende partij betoogt dat zij in 2015 naar België kwam en een aanvraag om internationale bescherming indiende, die evenwel negatief werd beantwoord, dat zij bij vonnis van 8 maart 2017 (lees 29 november 2016) erkend werd als staatloze, en terecht, dat het latere bezit van een zogenaamd paspoort van Jordanië geheel foutief wordt beoordeeld nu dit document geen nationaliteit aan haar verleent, dat zij geen nationaliteit heeft en zodoende terecht is erkend als staatloze, dat gelet op haar erkenning als staatloze en de inhoud van haar aanvraag tot internationale bescherming het risico blijkt in geval van verwijdering van het grondgebied, dat een terugzending, naar hetgeen dan Jordanië zou moeten zijn, onmenselijke behandelingen tot gevolg heeft, dat er voor haar aldaar, gelet op het gebrek aan nationaliteit, geen rechten zullen worden geopend. De verzoekende partij wijst erop dat zij een nieuwe aanvraag om internationale bescherming zal indienen alsook een aanvraag tot verblijfsrecht als staatloze. Zij meent evenwel dat een verwijdering van het grondgebied in elke mogelijke hypothese een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM en in strijd is met haar positie van erkenning als staatloze.

4.9. Vooreerst wijst de Raad erop dat door louter te stellen dat een verwijdering van het grondgebied in strijd is met haar positie van erkenning van staatloze, de verzoekende partij deze stelling niet verduidelijkt. De Raad wijst er in dit licht wel op dat het feit dat iemand staatloos is niet betekent dat deze persoon, ondanks het feit dat hij niet beschikt over een nationaliteit, niet zou kunnen verblijven in een ander land.

De Raad wijst erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verklaring van de verzoekende partij dat zij niets heeft in Jordanië, haar land van herkomst – waardoor het aldus overigens ook duidelijk is dat een terugkeer naar dat land wordt onderzocht in de bestreden beslissing – en met de verzoeken om internationale bescherming en erop wees dat de aangehaalde elementen reeds beoordeeld werden door het CGVS en de Raad en dat is gebleken dat de verzoekende partij niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en redelijkerwijze kan worden afgeleid dat de verzoekende partij geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Jordanië, in zoverre het gaat om het gebrek aan de volgens de verzoekende partij nodige documenten tot verblijf aldaar en om de door haar aangehaalde vluchtmotieven, vond reeds op 25 augustus 2017 plaats door het CGVS naar aanleiding van het eerste verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij. Uit de voormelde beslissing blijkt onder meer wat volgt:

“Er dient immers te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering niet geregistreerd te zijn en nooit identiteitsdocumenten en/of een verblijfsvergunning gekregen te hebben in Jordanië.

Hoewel u verklaart zeven keer een aanvraag ingediend te hebben om een verblijfsvergunning te bekomen, zou u nooit een advocaat onder de arm genomen hebben om u bij te staan in het aanvragen van een verblijfsvergunning (CGVS, p. 19). Dat u nooit een advocaat geraadpleegd heeft relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden problemen én doet tevens twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wanneer u bovendien gevraagd wordt of u ooit bepaalde organisaties aangesproken hebt en/of bij hen hulp hebt gevraagd voor het bekomen van documenten of een verblijfsvergunning, beweert u dat zij u niet wilden of konden helpen omdat het een internationale kwestie is (CGVS, p. 19). Gelet op het groot aantal Palestijnse vluchtelingen in Jordanië is het echter weinig waarschijnlijk dat er nergens in uw thuisland Jordanië een organisatie was die u wou of kon bijstaan in uw procedure. Dat u desalniettemin beweert dat ze u niet willen helpen en dat u niet gelooft in dergelijke organisaties (CGVS, p. 19) relativeert andermaal de ernst van de door u voorgehouden problemen én doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wanneer er bovendien op de website van de Jordaanse overheid gekeken wordt naar de procedure die personen afkomstig uit de Gazastrook dienen te doorlopen voor het bekomen of het hernieuwen van een tijdelijke Jordaanse verblijfskaart, dient bovendien vastgesteld te worden dat u voldoet aan de voorwaarden voor het bekomen van een dergelijke tijdelijke verblijfskaart (informatie CGVS, zie blauwe map in het administratief dossier). De Jordaanse samenleving is bovendien een patriarchale samenleving, waarbij een vrouw minder rechten heeft dan haar man, haar staatsburgerschap niet kan doorgeven en er voor het statuut van het kind gekeken moet worden naar het statuut van de vader. Uw bewering dat de Jordaanse autoriteiten u niet zouden willen registreren en u geen (tijdelijke) documenten en/of verblijfsvergunning zouden willen afleveren omdat uw moeder een Palestijns paspoort heeft (CGVS, p. 11) terwijl uw vader wel geregistreerd staat bij de Jordaanse autoriteiten en wél beschikt over een tijdelijk Jordaans paspoort, is binnen de Jordaanse context dan ook hoogst onwaarschijnlijk. De informatie die teruggevonden kon worden op de website van de Jordaanse overheid lijkt bovenstaande bevinding eveneens te bevestigen door duidelijk te stellen dat voor het bekomen van een dergelijke tijdelijke Jordaanse verblijfskaart gekeken moet worden naar

de mannelijke familieleden (vader, grootvader, broer, oom). Daar uw vader reeds over een tijdelijke Jordaans paspoort/verblijfskaart beschikt is er ook geen enkele reden om aan te nemen dat u zelf niet over een dergelijke Jordaanse verblijfskaart zou beschikken of zou kunnen beschikken.

Hiernaast doen uw verklaringen over uw studies verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering niet geregistreerd te zijn en nooit identiteitsdocumenten en een verblijfsvergunning gekregen te hebben in Jordanië. Zo verklaarde u immers op drie verschillende Jordaanse staatsscholen gestudeerd te hebben en tot het derde middelbaar naar school gegaan te zijn (CGVS, p. 8-9). Dat u als niet-geregistreerde Palestijn, die bovendien niet beschikte over identiteitsdocumenten en/of een verblijfsvergunning, toch zou hebben kunnen studeren aan verschillende Jordaanse staatsscholen is hoegenaamd niet geloofwaardig.

Voorts beweert u zowel in 2011 als in 2015 via corruptie en na het betalen van smeergeld een tijdelijk Jordaans paspoort bekomen te hebben (CGVS, p. 11-12). Ter staving hiervan legt u tijdens uw gehoor op het CGVS een kopie voor van uw paspoort van 2011, waaruit blijkt dat het gaat om een kopie die gelegaliseerd werd door de Jordaanse autoriteiten, met name het 'Civil Status & Passport Department' (zie groene map in het administratief dossier CGVS). Het is echter hoogst bevreemdend dat het tijdelijk Jordaans paspoort waarvan u beweert dat het niet verlengbaar was omdat u het bekomen had door middel van 'een lange arm' en na het betalen van smeergeld, nèt gelegaliseerd werd door de officiële overheidsinstantie die instaat voor het uitleveren en intrekken van dergelijke documenten. Dat u er niet in zou geslaagd zijn om uw paspoort te vernieuwen, maar u er wel in slaagde het paspoort te laten legaliseren door de Jordaanse paspoortdienst is weinig waarschijnlijk en kan absoluut niet overtuigen.

Daarenboven is het ook bijzonder toevallig dat u het andere tijdelijke paspoort, dat u in 2015 bekomen had, onderweg zou zijn kwijtgeraakt.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient er geconcludeerd te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering niet geregistreerd te zijn en nooit identiteitsdocumenten en een verblijfsvergunning gekregen te hebben in Jordanië. Daar er geen geloof gehecht kan worden aan deze bewering kan er evenmin geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen die hieruit zouden zijn voortgekomen.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen.

Deze documenten tonen enkel uw herkomst, gezinssamenstelling en studies aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken."

De verzoekende partij diende een beroep in tegen voormelde beslissing. Bij arrest nr. 203 594 van 7 mei 2018, oordeelde de Raad:

"3.10.1. Uit verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten blijkt dat hij geboren en getogen is in Amman, Jordanië (administratief dossier, stuk 15, verklaring DVZ, vragen 5 en 10 en stuk 5, p. 4 en p. 7), dat aldus als zijn land van gewoonlijk verblijf dient te worden beschouwd. Als kind zou hij tweemaal, in 1996 en 1998, samen met zijn moeder haar familie in Gaza hebben bezocht. Nadien is hij blijkens zijn verklaringen nooit meer naar Gaza gegaan en verbleef hij altijd in Jordanië, waar hij tot het derde middelbaar school heeft gelopen (administratief dossier, stuk 5, p. 3 en p. 8-9). Verzoeker beweert dat hij in Jordanië niet geregistreerd is en dat hij er nooit identiteitsdocumenten en/of een verblijfsvergunning heeft kunnen verkrijgen omdat zijn moeder een Palestijnse is uit Gaza en zij een Palestijns paspoort bezit (administratief dossier, stuk 5, p. 11 en p. 17). Naar het oordeel van de Raad kan aan verzoekers verklaringen in dit verband echter niet het minste geloof worden gehecht.

Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet: "Wanneer er bovendien op de website van de Jordaanse overheid gekeken wordt naar de procedure die personen afkomstig uit de Gazastrook dienen te doorlopen voor het bekomen of het hernieuwen van een tijdelijke Jordaanse verblijfskaart, dient bovendien vastgesteld te worden dat u voldoet aan de voorwaarden voor het bekomen van een dergelijke tijdelijke verblijfskaart (informatie CGVS, zie blauwe map in het administratief dossier). De Jordaanse samenleving is bovendien een patriarchale samenleving, waarbij een vrouw minder rechten heeft dan haar man, haar staatsburgerschap niet kan doorgeven en er voor het statuut van het kind gekeken moet worden naar het statuut van de vader. Uw bewering dat de Jordaanse autoriteiten u niet zouden willen registreren en u geen (tijdelijke) documenten en/of verblijfsvergunning zouden willen afleveren omdat uw moeder een Palestijns paspoort heeft (CGVS, p. 11) terwijl uw vader wel geregistreerd staat bij de Jordaanse autoriteiten en wél beschikt over een tijdelijk Jordaans paspoort, is binnen de Jordaanse context dan ook hoogst onwaarschijnlijk. De informatie die teruggevonden kon worden op de website van de Jordaanse overheid lijkt bovenstaande bevinding eveneens te bevestigen door duidelijk te stellen dat voor het bekomen van een dergelijke tijdelijke Jordaanse verblijfskaart gekeken moet worden naar de mannelijke familieleden (vader, grootvader, broer, oom). Daar uw vader reeds over een tijdelijke Jordaans paspoort/verblijfskaart beschikt is

er ook geen enkele reden om aan te nemen dat u zelf niet over een dergelijke Jordaanse verblijfskaart zou beschikken of zou kunnen beschikken." Verzoeker volhardt slechts in zijn verklaringen dat hij in Jordanië nooit een verblijfsrecht heeft verworven, dat er zelfs geen registratie mogelijk was op de kaart van zijn vader en dat het voor hem onmogelijk is om in Jordanië documenten te verkrijgen, waarmee hij er echter niet in slaagt het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Hij meent zijn bewering dat Palestijnen uit Gaza in Jordanië onmogelijk aan documenten kunnen geraken te kunnen staven aan de hand van het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikel "Palestijnen uit Gaza zitten vast in Jordaans niemandsland". In dit artikel wordt echter duidelijk gesteld dat Gazanen in Jordanië een tijdelijk paspoort krijgen dat elke twee jaar vernieuwd kan worden. Uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten blijkt overigens dat zijn vader, wiens familie oorspronkelijk afkomstig is uit Gaza, een dergelijk paspoort bezit (administratief dossier, stuk 5, p. 3-5). Twee van zijn zussen zouden volgens verzoeker na hun huwelijk met een Jordaniër zelfs automatisch een nationaal nummer hebben gekregen (administratief dossier, stuk 5, p. 19). Het door verzoeker bijgebrachte document "Palestine and Jordan: Passports issued to stateless Palestinians by the government of Jordan, including procedures, entitlements, differences between Jordanian passports issued to Jordanian nationals and those issued to stateless Palestinians; passports issued to Palestinians by the Palestinian Authority, including requirements and procedures, and entitlements" van Immigration and Refugee Board of Canada beschrijft bovendien de procedure die personen afkomstig uit de Gazastreek moeten doorlopen, alsook de voorwaarden waaraan zij moeten voldoen voor het verkrijgen of hernieuwen van een tijdelijk Jordaans paspoort, voorwaarden waaraan verzoeker overigens zonder problemen lijkt te voldoen. Verzoeker kan aldus bezwaarlijk ernstig volhouden dat uit de door hem neergelegde stukken blijkt dat Palestijnen uit Gaza in Jordanië onmogelijk aan documenten kunnen geraken. Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde "Zeven keer heb ik een aanvraag ingediend om een verblijfsvergunning te krijgen, iedereen die ik daar ken van een Palestijnse afkomst heeft het gekregen, behalve ik. (...) Iedereen, zowel hun moeders als vaders, hebben een verblijfsvergunning van twee jaar, behalve ik." (administratief dossier, stuk 5, p. 18). Verzoeker beweert dat zijn situatie anders is omdat hij als kind samen met zijn moeder, die in het bezit is van een Palestijnse paspoort, naar Gaza is geweest (administratief dossier, stuk 5, p. 17-18). Hij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud echter uitdrukkelijk dat ook zijn moeder in Jordanië een verblijfsvergunning heeft (administratief dossier, stuk 5, p. 17). Verzoeker slaagt er niet in het verschil tussen zijn positie en deze van zijn moeder te duiden. Hij houdt vol dat de Jordaanse overheden hem beschouwen als persoon uit Gaza, dit gelet op zijn verblijf in Gaza als kind, en dat dergelijke personen geen verblijfsmogelijkheid krijgen in Jordanië. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud wenste verzoeker echter uitdrukkelijk te corrigeren dat hij nooit in Gaza heeft gewoond en hij er enkel met zijn moeder, die zoals hoger reeds gesteld tot op heden wél verblijfsrecht heeft in Jordanië, op familiebezoek ging: "twee bezoeken, meer niet" (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Waar verzoeker in het verzoekschrift nog betoogt "Bovendien is het zo dat de verzoekende partij door diens verblijf in Gaza, blijkbaar blijvend gelieerd blijft aan Gaza, waardoor de Jordaanse overheid zich in zake de kwestie van papieren opstelt als zijnde de niet bevoegde overheid, nu zij de overheid in Gaza, de Palestijnse autoriteit bevoegd acht, hetgeen inhoudt dat de kwestie van de afstamming niet ter zake dienend is", komt hij niet verder dan loutere beweringen waarmee hij niet vermag aan te tonen dat de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat het statuut en de verblijfsstatus van de mannelijke familieleden en in het bijzonder van de vader bepalend is voor het bekomen van een tijdelijk(e) Jordaans(e) paspoort/verblijfsvergunning, niet correct zou zijn. Voorgaande stelling wordt overigens door verzoeker zelf tegengesproken waar hij in het verzoekschrift opmerkt dat hij, zolang hij naar school ging als minderjarige, werd ingeschreven op de documenten van zijn vader, waarmee hij aldus zelf duidelijk aangeeft dat het statuut van de vader bepalend is voor het statuut van het kind. Dat verzoeker als minderjarige ingeschreven was op de documenten van zijn vader en hij tot het derde middelbaar heeft kunnen studeren aan drie verschillende Jordaanse staatsscholen haalt dan ook zijn bewering onderuit niet geregistreerd te zijn en nooit identiteitsdocumenten en/of een verblijfsvergunning verkregen te hebben in Jordanië. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, hecht de Raad dan ook niet het minste geloof aan verzoekers stelling als zou hij zowel in 2011 als in 2015 slechts via corruptie en na het betalen van smeergeld een tijdelijk Jordaans paspoort hebben kunnen bekomen (administratief dossier, stuk 5, p. 11-12). In de mate verzoeker nog verwijst naar algemene informatie waaruit blijkt dat de Jordaanse overheid het Jordaans staatsburgerschap afneemt van personen die hiervoor in aanmerking waren gekomen, hij het voorbeeld aanhaalt van een zekere R. wiens tijdelijk Jordaans paspoort werd afgenomen, niet zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift na een tijdelijk verblijf in Gaza doch wel na een tewerkstelling van meer dan twee jaar op de Westelijke Jordaanoever, en hij opmerkt dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het afleveren van een tijdelijk Jordaans paspoort een discretionaire bevoegdheid van de Jordaanse overheden uitmaakt, brengt hij geen argumenten bij die vermogen afbreuk te doen aan het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker niet over een tijdelijk(e) Jordaans paspoort/verblijfskaart zou beschikken of zou kunnen beschikken. De Raad herhaalt te dezen dat verzoekers ouders tot op heden allebei een verblijfsvergunning hebben in Jordanië en dat verzoeker zelf verklaarde dat alle Palestijnen die hij kent er een verblijfsvergunning hebben verkregen.

3.10.2. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift herhaaldelijk naar het vonnis van de Rechtbank van Eerste aanleg van Veurne van 29 november 2016 waarbij hij werd erkend als staatloze. Hij meent echter ten onrechte uit dit vonnis te kunnen afleiden dat de rechtbank heeft geoordeeld dat het voor hem onmogelijk is om identiteitsdocumenten en een verblijfstitel te bekomen. In zoverre hij te dezen aanhaalt dat de feiten uitdrukkelijk samengevat worden weergegeven in het vonnis, wijst de Raad erop dat dit slechts een samenvatting van en verwijzing naar verzoekers eigen verklaringen betreft, zoals uiteengezet in het ingediende verzoekschrift. In de beoordeling van de grond van de zaak wordt louter gesteld dat er geen enkele reden is om te twifelen aan de afkomst van verzoeker, dat verzoeker niet over de Palestijnse nationaliteit kan beschikken, noch rechthebbende kan zijn om deze nationaliteit te verwerven aangezien er naar Belgisch recht nog steeds geen erkende Palestijnse staat bestaat en dat Palestina in deze omstandigheden aldus niet kan beschouwd worden als een functionerende soevereine staat. De rechtbank besloot hieruit dat verzoeker voldoet aan de criteria gesteld door artikel 1.1 van het apatridenverdrag van 28 september 1954, zoals goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960, om als staatloze te worden erkend. Hiermee wordt evenwel, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, geen enkele bindende uitspraak gedaan over verzoekers verblijfsstatus in zijn land van gewoonlijk verblijf, zijnde Jordanië, of over de (on)mogelijkheid om er identiteitsdocumenten te verkrijgen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat hij dus noodzakelijk als vluchteling diende te worden erkend. De erkenning als staatloze, waarbij louter wordt vastgesteld dat verzoeker door geen enkele staat als onderdaan wordt beschouwd, staat overigens volledig los van het verzoek om internationale bescherming, waar door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt onderzocht of verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf, in casu Jordanië, een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren dan wel of hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat verzoeker in België als staatloze werd erkend is op zich irrelevant voor dit onderzoek. Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voornoemd vonnis had moeten vermelden in de bestreden beslissing of hieromtrent (en over de documenten die werden neergelegd in de procedure tot erkenning van staatloosheid) enige motivering had moeten opnemen. Evenmin kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing de in het eerste midde aangehaalde beginselen en bepalingen schendt. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661). Verzoeker toont geenszins aan dat voormeld beginsel geschonden zou zijn. Voorts herhaalt de Raad andermaal dat in voormeld vonnis enkel werd vastgesteld dat verzoeker niet over de Palestijnse nationaliteit kan beschikken, noch rechthebbende kan zijn om deze nationaliteit te verwerven aangezien er naar Belgisch recht nog steeds geen erkende Palestijnse staat bestaat. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft de kracht van gewijsde van dit vonnis dan ook geenszins miskend door te oordelen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielmotieven en dat hij er bijgevolg niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken in geval van terugkeer naar Jordanië, zijn land van gewoonlijk verblijf. Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954 geen automatisch verblijfsrecht verleent op basis van een loutere erkenning als staatloze. Uit het loutere feit dat verzoeker geen nationaliteit heeft kan niet zonder meer worden afgeleid dat hij ook zijn recht op verblijf in zijn land van gewoonlijk verblijf zou verloren zijn of er niet langer zou worden toegelaten.

(...)

3.10.3. Aangezien om de redenen uiteengezet onder punt 3.10.1. geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen niet geregistreerd te zijn en nooit identiteitsdocumenten en/of een verblijfsvergunning verkregen te hebben in Jordanië, kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hieruit zouden zijn voortgekomen.

Behalve zijn ongeloofwaardig bevonden verklaring dat hij geen documenten zou hebben gehad, haalde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nog aan dat hij als Palestijn in Jordanië geen rechten heeft (administratief dossier, stuk 5, p. 16 en p. 19). De Raad benadrukt in dit verband dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten (vrijheid, leven, fysieke integriteit) worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwichtige problemen. Ook in voorliggend verzoekschrift brengt hij geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Jordanië, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging.

De familieruzie met de familie Q. ressorteert niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.10.4. De overige door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Deze documenten tonen slechts de identiteit en herkomst van verzoeker en zijn familie, zijn gezinssamenstelling, de gezondheidstoestand van zijn vader, de verblijfsstatus van zijn vader en verzoekers studies aan, elementen welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken.

3.10.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.11. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Jordanië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.12. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

Een tweede verzoek om internationale bescherming werd afgewezen als niet-ontvankelijk door het CGVS op 18 oktober 2018 (administratief dossier, stuk 75). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 220 702 van 3 mei 2019.

Bij een derde verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij het paspoort van Jordanië voor. Ook dit verzoek wordt afgewezen door het CGVS op 5 december 2019 (administratief dossier, stuk 100) als niet-ontvankelijk. Het CGVS motiveert onder meer als volgt:

“In dit verband dient allereerst te worden gewezen op het feit dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielfreelaas. Het CGVS hechtte geen geloof aan uw bewering niet geregistreerd te zijn in Jordanië, er nooit een identiteitsdocument of verblijfsvergunning te hebben verkregen en niet in de mogelijkheid te verkeren om deze te verkrijgen. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RvV. De Raad gaf hierbij nog aan dat het feit dat u als staatloze werd erkend irrelevant was voor het onderzoek naar een mogelijke nood aan internationale bescherming. Voorts stelde de Raad vast dat u bij uw persoonlijk onderhoud had aangegeven dat u als Palestijn in Jordanië geen rechten had.

De Raad benadrukte evenwel dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingrechtelijke zin betekenen indien deze niet van die aard zijn dat ze aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten aangetast worden waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De Raad stelde vast dat u geen gewag maakte van dergelijke zwaarwichtige problemen. Uw cassatieberoep werd verworpen.

Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd vervolgens niet ontvankelijk verklaard door het CGVS aangezien u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans minstens aanzienlijk groter maakten dat u in aanmerking kwam voor internationale bescherming. U beperkte zich tot bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde lagen van uw ongeloofwaardig bevonden asielmotieven wat allerminst volstond om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te weerleggen. Het (verlopen) Palestijns paspoort dat u voorlegde toonde geenszins aan dat u niet geregistreerd bent in Jordanië en dat u er geen identiteitsdocument of verblijfsvergunning kunt bekomen.

Uw bewering dat u niets heeft in Jordanië, geen werk, geen huis, uw verwijzing naar de moeilijke financiële situatie van uw ouders en uw stelling dat u niet zou weten wat te doen bij een terugkeer naar Jordanië betroffen socioeconomische elementen die niet konden leiden tot de conclusie dat u daadwerkelijk nood had aan internationale bescherming. Uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans

minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Het Jordaanse paspoort voor Palestijnen toont immers aan dat de Jordaanse autoriteiten u in weerwil van uw beweringen wel degelijk een identiteitsdocument hebben uitgereikt waardoor u de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel maar bevestigt. Voorts toont dit document aan dat u de Belgische asielinstanties jarenlang bewust heeft trachten te misleiden middels het achterhouden van een essentieel document. Gedrag dat niet te vereenzelvigen valt met een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming.

Bijgevolg kan dit document allerminst beschouwd worden als een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Dit geldt eveneens voor uw stelling dat u bij een terugkeer naar Jordanië meerdere problemen zou kennen waarbij u verwijst naar verklaringen die u in het verleden aflegde. Dient hieromtrent opnieuw te worden gewezen op het feit dat de Raad in het kader van uw eerste verzoek reeds oordeelde dat u geen gewag maakte van problemen die konden leiden tot de conclusie dat u nood had aan internationale bescherming. Het hoeft geen betoog dat een blote bewering dat u in Jordanië meerdere problemen zou kennen met iedereen, beschouwd kan worden als een concreet element dat er mogelijk op zou kunnen wijzen dat u nood heeft aan internationale bescherming.

(...) Gelet op voorgaande, brengt u dan ook geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Een vierde en vijfde verzoek om internationale bescherming worden eveneens niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS op 2 augustus 2021 (administratief dossier, stuk 139) respectievelijk 29 juni 2024 (administratief dossier, stuk 201), daar de door de verzoekende partij aangebrachte verklaringen en/of documenten geen ander licht vermogen te werpen op de eerdere appreciatie door het CGVS.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat de verzoekende partij het statuut van staatloze werd toegekend. Er wordt gesteld dat de verzoekende partij haar ware 'identiteit' (niet: nationaliteit) verborgen gehouden heeft daar zij haar paspoort van Jordanië pas bij haar derde verzoek om internationale bescherming heeft voorgelegd. Nergens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij niet langer als staatloos kan worden beschouwd door het bezit van het paspoort van Jordanië, noch dat voormeld document haar de Jordaanse nationaliteit verleent. Het loutere feit dat in de bestreden beslissing bij de persoonsgegevens wordt vermeld "*nationaliteit: Jordanië*" – een materiële vergissing – doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Immers blijkt nergens uit de motieven van de bestreden beslissing dat ervan uitgegaan wordt dat de verzoekende partij de Jordaanse nationaliteit heeft. Daarentegen wordt melding gemaakt van het toekennen van het statuut van staatloze alsook van Jordanië, als zijnde het land van herkomst van de verzoekende partij.

De Raad wijst er voorts op dat niet bijkomend dient te worden onderzocht of gemotiveerd omtrent een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM als reeds een onderzoek naar de voorgehouden schending werd gevoerd.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet concreet aannemelijk op welke wijze de onderzoeksplicht van de verwerende partij *in casu*, gelet op de beoordeling van het CGVS en de Raad van de verklaringen van de verzoekende partij dat zij in Jordanië geen documenten heeft of kan bekomen en de gevolgen daarvan voor haar, in het licht van artikel 3 van het EVRM *in casu* ruimer zou zijn dan het onderzoek naar aanleiding van het verzoek tot internationale bescherming. Zij verduidelijkt niet welke elementen die zij aanbrengt, niet reeds werden beoordeeld in het kader van het verzoek tot internationale bescherming of op welke wijze de beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM, *in casu* verschilt van de beoordeling die reeds gemaakt werd door het CGVS en de Raad. De Raad herhaalt dat de argumenten en verklaringen van de verzoekende partij – dat zij erkend werd als staatloze, dat het Jordaanse paspoort haar geen nationaliteit verleent, dat er dan ook een risico is in geval van verwijdering daar een terugzending een onmenselijke behandeling tot gevolg heeft en zij bij gebrek aan nationaliteit geen rechten zal hebben in Jordanië – allen reeds beoordeeld werden door het CGVS en/of de Raad, minstens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet verduidelijkt welk nieuw relevant element nog niet eerder door het CGVS en/of de Raad werd beoordeeld en waarmee de verwerende partij alsdan, bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing, ten onrechte geen rekening heeft gehouden of ten onrechte niet over heeft gemotiveerd. Met haar betoog in haar verzoekschrift maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de gemaakte beoordeling van de CGVS en van de Raad niet langer actueel zouden zijn.

Ook door het voorleggen van de beschikking van de Raadkamer van 23 september 2025 toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordelingen van het CGVS en van de Raad niet langer actueel zouden zijn. In de voormelde beschikking wordt gemotiveerd dat het feit dat het CGVS heeft geoordeeld dat de verzoekende partij zou voldoen aan de voorwaarden om een tijdelijke verblijfskaart te bekomen in Jordanië,

niet wegneemt dat zij “*op dit moment*” niet lijkt te beschikken over een verblijfsrecht in Jordanië, laat staan over de Jordaanse nationaliteit, dat de Jordaanse ambassade meermaals werd gecontacteerd en niet reageerde op de vragen van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat op basis van die gegevens niet anders dan kon worden besloten dat een effectieve gedwongen terugkeer naar Jordanië “*binnen een redelijke termijn*” de facto onmogelijk lijkt. Uit het loutere feit dat zij op een bepaald ogenblik, bij gebrek aan tijdig antwoord van de Jordaanse ambassade, niet binnen een redelijke termijn gedwongen kon worden gerepatrieerd naar Jordanië, volgt niet dat het voor de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zelf de nodige verblijfsdocumenten te bekomen van Jordanië. Zoals ook wordt aangegeven in de beschikking van de Raadkamer heeft het CGVS geoordeeld dat de verzoekende partij zou voldaan hebben aan de voorwaarden om een tijdelijke verblijfskaart te bekomen in Jordanië. De verzoekende partij, die werd vrijgesteld op 6 oktober 2025, toont met haar betoog niet aan dat het voor haar onmogelijk is de nodige documenten te bekomen en vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel.

Uit niets blijkt dat de verzoekende partij met haar betoog gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de procedure voor het CGVS of, daarna, in het kader van het beroep bij de Raad en die een andere beoordeling over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zouden rechtvaardigen en waarmee de verwerende partij alsdan gehouden was rekening te houden of over te motiveren. Door thans opnieuw gewag te maken van deze elementen die zij reeds aanhaalde in het kader van haar verzoeken om internationale bescherming, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij ondanks het reeds afgewezen verzoek tot internationale bescherming, alsnog genoopt was een nieuw onderzoek te voeren, omwille van voormelde omstandigheden, naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Jordanië.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat “*gelet op (haar) erkenning als staatloze en de inhoud van (haar) aanvraag tot internationale bescherming*” het risico blijkt in geval van verwijdering van het grondgebied.

Zij stelt dat een “*terugzending*” naar Jordanië een onmenselijke behandeling tot gevolg heeft, maar maakt dit geenszins, mede gelet op wat voorafgaat, aannemelijk.

Waar zij poneert dat er voor haar in Jordanië gelet op het gebrek aan nationaliteit, geen rechten zullen worden geopend, beperkt zij zich tot loutere beweringen die zij geenszins aannemelijk maakt. Bovendien heeft de Raad hieromtrent reeds geoordeeld in zijn nr. arrest 203 594 van 7 mei 2018 “*Behalve zijn ongeloofwaardig bevonden verklaring dat hij geen documenten zou hebben gehad, haalde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nog aan dat hij als Palestijn in Jordanië geen rechten heeft (administratief dossier, stuk 5, p. 16 en p. 19). De Raad benadrukt in dit verband dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten (vrijheid, leven, fysieke integriteit) worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwichtige problemen. Ook in voorliggend verzoekschrift brengt hij geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Jordanië, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging.*” De verzoekende partij voert ook in onderhavig verzoekschrift aldus geen zwaarwichtige problemen aan.

Het feit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag om internationale bescherming zal indienen alsook een aanvraag tot verblijfsrecht als staatloze, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing noch aan de voormelde vaststellingen. De Raad wijst er ten overvloede nog op, te meer gelet op het feit dat de verzoekende partij intussen werd vrijgesteld, dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet in weg staat, noch een aanvraag tot verblijfsrecht als staatloze.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat er in het licht van artikel 3 van het EVRM redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden. De verzoekende partij toont geenszins

aan dat er voor haar een onmogelijkheid bestond om het grondgebied te verlaten waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

4.10. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER